

CORRECTIONELE RECHTBANK VAN KORTRIJK

20 OKTOBER 1999

Inzake: Openbaar Ministerie, burgerlijke partij

Tegen: beklaagde

Bij inbreuk op en strafbaar bij art. 2 wet van 30.07.1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden bij het leveren van of bij het aanbieden van levering van een dienst, van een goed of van het genot ervan, discriminatie te hebben bedreven jegens een persoon wegens zijn ras, huidkleur, afstamming, afkomst of nationaliteit,

in casu : te Ingelmunster herhaaldelijk in de niet-verjaarde periode voor 3.1.1999, en minstens op

1. 2.1.1999 ten nadele
2. 1.8.1998 ten nadele
3. 22.8.1998 ten nadele
4. 21.5.1998 ten nadele

Gehoord de uiteenzetting der zaak door de Substituut-Procureur des Konings.

Gehoord de burgerlijke partij in persoon en bij monde van zijn raadsman.

Na de beklaagde ondervraagd te hebben.

Gehoord de middelen van verdediging.

Gehoord het Openbaar Ministerie dat de zaak samenvat en conclusie neemt strekkende tot de veroordeling van de beklaagde bij toepassing van de strafwet.

En na beraadslaagd te hebben,

DE RECHTBANK,

Gezien de artikelen: (. . .)

Aangaande tenlastelegging sub 3.

Klager kwam om 2. 30 uur aan, wjl er voorbereidingen getroffen werden om de uitbating te sluiten. Toen de verbalisanten er om 3 uur aankwamen, stelden zij vast dat er vijf personen aanwezig waren in de dancing en drie voertuigen op de parking stonden. De verlichting rond de dancing was gedoofd en het personeel was aan het opkuisen. Zij stellen dat het mogelijks was dat de instelling aan het sluiten was toen klager zich aanmeldde. De tenlastelegging sub 3 is niet bewezen.

De tenlasteleggingen sub 1,2 en 4 zijn bewezen en worden niet betwist.

Het toelaten van een beperkt aantal vreemdelingen, waaronder Belgen die het uitwendig voorkomen van allochtonen vertonen, wijzen op het negeren van de bepalingen van art. 1 wet 30.7.1981. De houding van een bepaald cliënteel die de instelling van beklaagde frequenteren, mag geen voorwendsel zijn om de hierboven aangehaalde wet te negeren. Evenmin mag het argument aangehaald worden door beklaagde, dat de rust niet verzekerd wordt, indien hij slechts een aantal vreemdelingen toelaat.

Bij het bepalen van de straf en strafmaat stelt de rechtbank vast dat er geen verzachtende omstandigheden kunnen toegepast worden, daar beklaagde het voornemen uit om geen einde te stellen aan de aangeklaagde feiten.

Om deze redenen,

DE RECHTBANK,

wijzende op tegenspraak

Spreekt beklaagde **VRIJ** voor het feit 3.

Veroordeelt

voor het feit 1 tot een geldboete van vijftig frank, te verhogen met 1990 deciemmen, hetzij TIENDUIZEND frank of een vervangende gevangenisstraf van ACHT dagen.

voor het feit 2 tot een geldboete van vijftig frank, te verhogen met 1990 deciemen, hetzij TIENDUIZEND frank of een vervangende gevangenisstraf van ACHT dagen.

voor het feit 4 tot een geldboete van vijftig frank, te verhogen met 1990 deciemen, hetzij TIENDUIZEND frank of een vervangende gevangenisstraf van ACHT dagen.

Veroordeelt hem verder tot de gerechtskosten begroot op 552 frank. Er werden geen afzonderlijke kosten gemaakt voor het feit waarvoor hij werd vrijgesproken.

Verwijst de veroordeelde tot het betalen van een vergoeding van DUIZEND frank ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993, wijziging art. 1 K.B. 29.07.1992, wijziging art. 91 K.B. 28.12.1950 van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht hem bovendien overeenkomstig artikel 29 van de Wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij art. 3 van de Programmawet van 24.12.1993, driemaal een bedrag van tien frank te verhogen met 1990 deciemen, hetzij ZESDUIZEND frank te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

OP BURGERLIJK GEBIED

De tenlastelegging 1 waarvoor beklaagde werd veroordeeld, heeft schade berokkend aan de burgerlijke partij die dient vergoed te worden. De burgerlijke partij vordert een morele schadevergoeding van 20.000 frank. De Rechtbank dient zich niet uit te spreken over feiten daterende van 21.8. 1999, waarvan de Rechtbank geen weet heeft indien beklaagde hierover verhoord werd. De Rechtbank kent ex aequo et bono 1.000 frank toe aan de burgerlijke partij uit hoofde van morele schadevergoeding.

Om deze redenen,

De Rechtbank,

Veroordeelt om te betalen aan de burgerlijke partij de som van DUIZEND frank (1.000 frank), méér de vergoedende rente vanaf 2. 1.1999 tot en met 19. 10. 1999, méér de gerechtelijke rente vanaf 20.10.1999 tot en met de dag van betaling, meer de kosten.